# Temps Pasqual - Cinquè diumenge

Per Administrador el dg., 10/05/2009 - 09:00

Ac 9, 26-31
1 Jn 3,18-24
Jn 15,1-8

***Déu, més gran que el nostre cor***Autèntic *festival joànic* el d'aquest diumenge, amb dues esplèndides lectures de la **1ª Carta** (3,18-24), introduïda pel **condicionant** verset 18: *Fillets, no estimem amb frases i paraules, sinó amb fets i de veritat,* que desferma una esbalaïdora **conseqüència:** ***d'aquesta manera*** *coneixerem que som de la veritat i davant de Déu mantindrem en pau el nostre cor* **(**millor que no pas *consciència*), ***perquè,*** *encara que el cor ens acusi,* ***Déu és MÉS GRAN que el nostre cor, i Ell ho sap tot.*** Sorprèn, després, la ***logicitat*** de la ***PROVA per l'Esperit*** del v. 24. Als versets 23-24, hi ha un **trànsit** de ***manamentS*** **a** ***MANAMENT,*** i presenta la millor *definició* i CREDO teològic-moral del cristià: **La lectura Evangèlica** (Jn 15,1-8) resta marcada per la presència -set cops- del verb ***menô*** (*quedar-se, estar, romandre*): ***Estigueu*** *en mi..; si* ***us quedeu*** *en mi..*). Torna a sorprendre aquest cop a propòsit de **la sarment** *-a qui doni fruit, el Pare* ***l'exporga i la neteja..-*** Per altra banda, el terme de ***Deixeble*** (v.8) és de *qualitat,* superant el d'*Apòstol*, -Pere, fins a 2l,22 no arriva al *seguiment* propi del *deixeble,* ens suggereix el 4ªrt Evangeli-Era jo molt jove quan em va commoure un petit llibre de Romano Guardini, aparegut el 1957 i titulat *Sobre el Dios vivo*; cap. VI : ***El corazón y Dios***. Ara -amb més rigor exegètic- em sorprèn que, per a un ensenyament tan novedós, no fes esment de la ***connexió*** amb el v.18 i precedents, referits a l'estimació entre els germans, que manté una estreta relació. La captació de Guardini resulta, però, increïblement colpidora pel que fa a ***l'acusació del cor*** i és el que vull remarcar.Hom coneix passatges bíblics que ens conviden a considerar llur profunditat a través la meditació: anem pas a pas endinsant-nos en el seu contingut. Tanmateix hi ha d'altres que, malgrat l'esforç del nostre intel·lecte, descobrim en ells quelcom que va més enllà del nostre pensament: llur autèntica profunditat **ens insta** i, alhora, **veiem** que no prové del que hagi estat capaç de pensar la nostra intel·ligència; hom diria que procedeixen d'una altra instancia més profunda -és el cas d'aquest verset- ***Perquè, encara que el COR ens acusi, Déu és MÉS GRAN que el nostre cor, i Ell ho sap tot*** (19). Es tracta d'una paraula sense fons.Una tal *acusació del cor* no es refereix tan sols al que ens diu la ***raó****: has faltat en això!.* Tampoc no és el que ens retreu la nostra ***consciència:*** *en tal ocasió vas marrar!.* No va pas per aquí: es tracta del ***cor,*** *que ens està acusant,* i això és més important que tot. De l'acusació de la nostra ***raó*** neix la dolorosa claredat de la comprensió... L'acusació de la ***consciència*** ens fa sentir, amargament, la culpa. Sens dubte totes dues acusacions pesen sobre les nostres espatlles; **l'*acusació del cor*** pesa encara més, doncs penetra el nostre interior d'una altra faisó, produïnt un dolor incomparable; brolla una tristesa diferent.Primer de tot, ens arriba des de molt lluny. No sabem imaginar ni d'on ve -com si procedís de les mateixes arrels de la vida-. En les altres acusacions apareix alguna mena d'*injustícia* capaç encara de dur aquest nom: no és el cas d'aquesta *acusació del cor:* **l'acusador és la pròpia vida:** *Tu has estat* ***injust amb mi!***: potser batega al nostre cor la tristesa per la joventut perduda; una dolorosa sensació per quelcom ja irrecuperable: l'amor que no va arrivar a la plenitud; desolació profunda davant el fracàs d'una existència que aspirava a l'infinitud i que ha passat, increïblement vertiginosa... La culpa, contra la qual el cor etziba llur acusació, assoleix grans profunditats i no apunta a haver faltat a quelcom concret o a una injustícia moral, ans a una *culpa comesa CONTRA LA VIDA:* i la profunditat i tristesa resulten incomparablement més grans i intenses.Tal vegada reaccionarà l'***esperit*** dient: *Tot no fou negatiu, per tal o qual raó i, tampoc, no podia fer una altra cosa.* També es defensarà la ***consciència:*** *Ja ho tenia ben pensat,* per tal o qual raó, i presenta llurs raonaments. Tot això, però, no val res. L'***acusació del cor*** *prové de regions tan llunyanes* que no l'arriven aquestes defenses.No hem dit encara el que és més esencial: qui propiament ens acusa en aquesta *acusació del notre cor* ***és Déu mateix.*** L'hem ofès amb la nostra culpa: a la *vida sagrada i tendra* que Ell havia despertat en el nostre cor; a la *sagrada confiança* que Ell havia establert amb els seus fills... ¿Pot arribar en aquests indrets la defensa de l'home?**¿Existeix el remei?:** Dirà *el Deixeble :* ***Si el cor ens acusa Déu és MÉS GRAN QUE EL NOSTRE COR...*** ¿T'adones ***d'on ve*** aquesta resposta? - ¿Com **ve de la mateixa profunditat** ***de l'ACUSACIÓ?.*** Allà **no se'm dirà :** *Havies obrat bé,* o *va ser bona la teva intenció* ni, tampoc: *Anima't!* o una altra consideració i, **només:** ***Déu és MÉS GRAN que el teu cor.****El teu cor és GRAN.* Poder afirmar-ho és bàsic i, també, admirable. Això accentua la profunditat de l'*acusació,* i s'haurà d'insistir: **Déu és,** però, **encara** ***MÉS GRAN*** i, per tant, el que brolla de llurs profunditats (*trinitàries*) s'ha de proclamar en tota la seva grandesa. **Déu**, tanmateix, és encara ***més gran.*** Les realitats de la vida que hàgim pogut perdre són *grans,* **Déu**, però, encara ho és ***més;*** l'amor, víctima d'una injusticia, pesa moltíssim: Déu, però, és un oceà d'infinita magnitud, i **en Ell es fa lleuger el que és pesat,** per molt que ho sigui;Adoneu-vos que no es diu: *No et preocupis ni, tampoc, no era per tant!, no t'has de prendre tan seriosament aquestes coses!* En tant que Déu et diu: *Atorga a aquestes coses tota llur seriositat. Llavors* ***Jo les amidaré, i Jo sóc Déu.*** Aleshores s'esdevindrà el que sempre passa quan Déu es situa davant la criatura: aquesta s'entén a si mateixa i s'esfuma tot el que era massa *humà* en ella, arribant tot a llur plenitud.La paraula del 4rt Evangelista posseeix inefable profunditat, tanmateix aquesta no prové de la *idea* -té un altre origen-: imposible amidar-la i, per això, és sempre insòlita. Tornem un cop més sobre aquesta frase: *Si el cor ens acusa, Déu és més gran que el nostre cor.* I després què esperem?: quelcom com *¿..i el consolarà* o *disminuirà el seu dolor..?* Només afegeix: ***I Ell ho sap tot.*** Es tracta d'un ***saber*** més brillant que el sol que ho situa tot en llur veritat. Aquest sebre és ***tan fondo*** com la mar; en ell tot s'enfonsa. I ***ho abasta tot***, infinitament, com l'amor, en el qual tot es resol. El pensament camina per aquestes frases, avança i no troba el fi quan posem en relació totes tres frases. En una tal *relació* no hi ha espai per la ***raó****;* només ens parla ***el misteri diví*** en tota la seva eloqüència.Si hom pot *parlar* -i no tan sols *escoltar* en el silenci del cor- hauriem d'insistir en la *possibilitat d'una* ***resposta*** per a cada pregunta viva i real; ***la resposta serà DÉU ÉS DÉU;*** es tracta de ***la darrera*** *resposta, la resposta pròpia de la FE.* Totes les altres respostes remeten successivament a una altra pregunta. És *una* tan sols la *resposta* que contesta totes les qüestions *reals, ja que* aquesta

resposta invalida totes les preguntes, quan Déu  s'alça davant els cors que interroguen: **Ell ÉS QUI ÉS.** Vet aquí la resposta integral.

ETIQUETES
CULPA COR CONSCIÈNCIA SARMENT ACUSACIÓ RAÓ